

Les llengües de la meua vida

Soc una d'aquestes persones que parla diversos idiomes. Ara, amb el català, parlo 6 llengües, doncs quasi arribaria a ser "hiperpoliglota". Però, això realment és així? I "parlar" un idioma, que vol dir en el meu cas?

Us explico una mica millor. Quan vaig néixer, el meu pare i la meua mare sempre em van parlar en neerlandès. No, no sóc d'Holanda, no et precipitis! A la escola també tothom em parlava en neerlandès. Fins aquí tot fàcil. Desenvolupo cada dia la meua llengua materna una mica millor. Quan tenia 10 anys, això de saber únicament un idioma no podia ser. A la escola, el francès era obligatori i cada curs una altra vegada vaig aprendre francès, cada curs una mica millor, inclús organitzaven excursions a França. Però dues llengües no era massa per a les escoles al meu país i, a partir de 13 anys, també l'anglès era obligatori, encara que totes els alumnes ja van aprendre l'anglès de les sèries i pel·lícules de la televisió. Per a arribar a 6 idiomes falta encara, doncs, la tercera llengua: la vaig aprendre als 17 anys. L'alemany! Doncs ara parlo tots els idiomes oficials del meu país! Ja saps d'on soc? Fem un salt als 22 anys: quan vaig decidir-me de fer un Erasmus a Salamanca. Únicament sabia dir: "¿Hola, que tal?" i amb aquests coneixements vaig mudar-me a un pis amb una canària, una gallega i una andalusa! Quin caos! Mai vaig fer un curs d'espanyol i he de dir que la millora manera d'aprendre a parlar un idioma, per a mi, va ser el fet d'haver estat en una ciutat on ningú parlava un altre idioma i on vivia en un pis amb aquestes noies espanyoles tan maques! No hi havia una altra opció que aprendre castellà! El primer mes a Salamanca, caminava al carrer tot el dia amb el meu "minidiccionari" i, quan arribava al pis, deia paraules i esperava que les meves noves amigues m'entenguessin. El primer mes em vaig trobar moltes vegades amb cares de "Què?!" però all larg del temps vaig aprendre a formar frases. Després d'un any a Salamanca estava massa orgullosa de saber parlar espanyol força bé. El meu país em semblava una mica avorrit, doncs, vaig decidir de mudar-me a Barcelona. A l'inici no sabia que es parlava català a aquesta ciutat. Després d'haver viscut 6 anys a Barcelona he de dir que entenc el català força bé però parlar-lo em costa una mica més. És per això que em vaig apuntar al curs de català i fins ara m'ha ajudat molt a perdre la vergonya i parlar! També és una part de la integració i em sento més propera a la gent ara quan els puc parlar en el seu idioma.

Saber molts idiomes està molt bé i sincerament m'agrada. Però també significa que moltes vegades he hagut de perdre la vergonya per poder parlar, moltíssimes vegades m'he equivocat i la gent ha rigut amb mi. I encara em passa que em confonc: parlo amb la meua mare per telèfon (en neerlandès) i sembla que invento paraules. O hi ha paraules en l'àmbit laboral per exemple que no conec en neerlandès, perquè mai he treballat al meu país. De vegades també barrejo expressions de diferents idiomes. D'aquesta manera podríem dir que "la llengua Sarah" podria ser un altre idioma a part. Però no passa res.

Per cert, ja sabeu d'on soc?